

בס"ד
מפס' כתובות, קייז'ן תשפ"ב

גלאיון א' – ענייני ביון שהניד שוב אינו חזור ומגיד, וההפה שאסר הוא הפה שהתריר
דף י"ח ע"ב, מהתני' העדים שאמרו וכו', עד נמ' תנו רבנן וכו'.

רש"י שם.
ותומס' ד"ה הרי אלו נאמנים, וד"ה אין נאמנים.

1. נמי ל�מן, דף י"ט ע"ב, גמי תר' שנים חתוםין וכו', עד דף כ' ע"א, נמ' מידיו דהוה אנכסי וכו'.
2. רש"י שם.
3. שיטה מקובצתongan, ד"ה הרי אלו נאמנים.
4. שיטה מקובצת ל�מן דף י"ט ע"ב, ד"ה הרי אלו נאמנים.
5. מהרש"אongan, על תומס' ד"ה הרי אלו נאמנים.
6. בית יעקב (ולבעל נתיבות המשפט), על תומס' הנ"ל.
7. רעק"א, על תומס' הנ"ל.
8. רעק"א, על תומס' ד"ה אין נאמנים.
9. אם יש זמן – דברי הג"ר שלמה איגר ז"ל שם.
10. קובץ הערות, סי' י"ט. [בעיקר – **אותיות א', ב', ו/or**].
11. קהילות יעקב למפס' כתובות, סי' י"ט. [בעיקר – **אותיות א', ב', ו/or**].

וזאת למודע, שמראי מקומות אלו הן בעיקר למה שנזכר בשיעור הבא, אבל כל אחד יש לו לעיין בראשונים ואחרונים על הסוגיא לפי יכולתו וזמןו.

אר"י ליב פארעוצקי

~~~~~

To sponsor a Shiur, booklet or both - please contact R' Dovy Zucker at 848-223-4813 or email shesulim@shesulim.com

מקובצת

מה לאחר שאינו חשור אלא מתכוון לדוחות עד שייאו לו לפרסום מה עסוק לשכועה זו והלא בודאי יופיע כשייריו לו מעתה יישר לומר שהוא אכן דואקם למיחש כין שהתחילה לכפור והוא מביך.

בתוב בתוספות דהא גבי נסכא דרי' אבא וכיר' תימא למזה הביאו ראייה מנכסא דרי' אבא היה להם להביא ראייה משכועה המחייב עדר אחד ולא אמרין מגו דחשוד אמרינן חשוד אשכועה ומתרוך שאינו יכול לישבע ויל' לדחתם כין והויא הלואה אמרינן לא חשיד אשכועטה דואקם למימר אשתומוטי משוחטמי. הקונטריסין.

ראב"י סבר לא שנא בר ולא שנא בבנו איינו מעין. הלך לאו ריבניא משיב אבדה הוא וחיב שכועה ומיהו אין לומר כן אלא בטענו גדר שאפשר לטענו ברי' אידי אפשר לומר בגדור שטענו שמא או קתן אפי' טענו ברי' אידי בדור דאי לו כן דודאי יכול להיעז ולהיעז דלא עדר' בנו ממוני שאם טענו שמא אין כאן העיז וזה הטעם גמור לפ"י ר"י זכרונו לברכה. והוא אמרין אין אדם מעין פניו בפני בעל חוכבו פי' רשי' זיל' בפני בעל חוכבו שגמלו חסד ולא נהירא דהא בפקודן שלא גמלו חסד אמרין נמי דכופר בכל פטור ומה מקצת חייב כדאיתא בכמה מהני' אלא ה"פ בפני בעל חוכבו שידע האמת כמהו ולחכתי סבר רב' אליעזר נמי כשהוא גדור טענו ברי' שאומר שהודעה בפניו לאביו בשעת מיתתו אין מעין ורבנן סביר דבבנו מעז דמצוי למייר הוא פיסני שרודה לו בפני כדי להשבע את עצמו ואם תאמיר ולהאי קרי' ליה רב' פלוגתיה דר' אליעזר ורבנן בבנו גדור אמרין דפרישנא אליעזר טענת עצמו דהא ר' אליעזר סבר דאפיילו בבנו נמי איינו מעין. תירצzo בתוספות לדבריהם דרבנן אמר להו טענת עצמו ופסק' ובודוא זיל' הלתוא כראב"י שמשנותו קב' ונקי ובמקומו שהי' ישנה וזהי בכלל בעי דיליכפריה. וכ"ת אם כן מודה מקצת נמי במאי דכופר קושטא אמר שהרי איינו יכול לכופר מ"ה אמר האי בccoli בעי דיליכפריה פירוש זה דעתו לכופר בכל ואין בו כח לכופר בכל ואפיילו על דעת השמטה ומודה מקצת וכופר במקצת על דעת השמטה ואם תאמיר לישניליה בכל אין יכול לכופר אם החביעה אמרת **אבל** במקצת יכול הוא לכופר יש לומר כין דין דין אין דאן אדם מעין פניו בפני בעל חוכבו איינו יכול לכופר אפיילו לכופר בכל ואמר רחמנא רמי' שבועה עליה וכיר' ואין לומר נמתין לו עד דהוה ליה זוזי וiperע מאחר שלא כפר אלא על דעת השמטה דכין דמפתח ליה מב"ד זכאיתו לא פרע. שיטה ישנה.

ריבניא זיל' הריטב"א זיל': עיקר הפי' דנהי דרגלים לדבר לחיבנו שבואה כין דמודה מקצת מ"מ כיוון דקייל' לכופר בכל פטור למה **הוא** חייב כשמודה מקצת דהא אית ליה מגו גמור ומגו דאוריתא וכ"ת מൻ דכופר בכל פטור דדרילם כי כתוב כי הוא זה הרא גופא דafil' מודה מקצת ישבע מושום דכופר בכל נשבע. ויל' דהא איקא מתני' טובא דתנן דכופר בכל פטור כדאיתא במסכת שביעות. חזקה אין אדם מעין פניו בפני בעל חוכבו וכיוון שכן אין מגו דכופר בכל שאין אדם רצחה להיעז פניו לכופר בעיל חוכבו והיינו אמרין והאי בcoli בעי דיליכפריה לאו משום דין מעין וכו'. ע"כ.

קונטריסין וכן פירושו בתוס' והקשו וממן דכופר בכל פטור וליכא למימר מדאצטיריך קרא לחיב שבועה בעיד חד וכיר' כתוב בתוספות וכחוב בكونטריסין תימא נימא שלא היית ר'יל' מדאצטיריך עד חד דכופר הכל פטור אלא בו דאייך דרבנן פניו בפני בעל חוכבו אבל החיב ויש לומר דרבנן דאמר דראב"י היית אמר כופר הכל חייב ויש לומר דרבנן לעיל מפני מה אמרה תורה וכו' לא עלה על דעתו עדין קודם התירוץ של הספר ענין העזה אלא סתם אמר דבריו ואין חילוק בין בו ובין בו ועייל' מדאצטיריך עד חד יליפין כופר הכל פטור אפיילו בבנו אדם אין ענין לבו עצמו דהא יליפין לה מדכטיב מורה מקצת כי הוא זה וגוי' יליפין דכ"ה פטור אפיילו בבנו. עכ"ל הקונטריסין.

שהי' ישנה וזהי בכלל בעי דיליכפריה. וכ"ת אם כן מודה מקצת נמי במאי דכופר קושטא אמר שהרי איינו יכול לכופר מ"ה אמר האי בcoli בעי דיליכפריה פירוש זה דעתו לכופר בכל ואין בו כח לכופר בכל ואפיילו על דעת השמטה ומודה מקצת וכופר במקצת על דעת השמטה ואם תאמיר לישניליה בכל אין יכול לכופר אם החביעה אמרת **אבל** במקצת יכול הוא לכופר יש לומר כין דין דין אין דין אין אדם מעין פניו בפני בעל חוכבו איינו יכול לכופר אפיילו לכופר בכל ואמר רחמנא רמי' שבועה עליה וכיר' ואין לומר נמתין לו עד דהוה ליה זוזי וiperע מאחר שלא כפר אלא על דעת השמטה דכין דמפתח ליה מב"ד זכאיתו לא פרע. שיטה ישנה.

ריבניא דף י"ח ע"ב: ובcoli בעי דלווייה. וכ"ת שכופר במקצת ר"ל פסולין מחמת עבריה דאי' אין מאמנים אורחות במגו דהא קיימא לנו דין משים עצמו רשע אלא ה"ק פסולין עדות הינו מחמת קורבה שהיינו קרובים באותו הזמן. תלמידי רב' יונה.

זיל' הגאנום: פסולין עדות הינו פי' קרובים הינו למלה אבל עכשוי נתרחנו וכשרים אנחנו להעיר עליו ומשכחת לה בנושא אחרתו או בתו ומה דכין שמתה אבדה הקורבה והלכה לה הרי אלו נאמנים לפטל השטר ברכ' הוואיל ובאו לקיימו מתחלה שאמרו כתוב ידינו הווא דהוה ליה כהפה שאסר ונוה. ע"כ.

וחרב ר' יהוסף הלוי זיל' לא פי' כין האי פסולין עדות דמתני' ר' יהונש ולקמן בגמ' גבי הא אמר רמי' בר חמאת לא שננו אלא וכיר' מחמת נששות נכתוב לשונו זיל' בס"ד.

הרוי אלו נאמנים. ודוקא דקא אמר אנטסין הינו חוך כדי דברו שיטה ישנה אבל לאחר כדי דברו כין שהגיד שוב אינו חוחר ומגידי ואם אמר אי תוך כדי דברו מי איריא דמהימני משום מגוי תיפוק ליה משום ומהדרי בהו ייל' אי קא הדרי בהו הци נמי ורמא רחמנא שבועה עליה כי היכי דלווי ואם תאמיר תוש הריא' זיל' הרא"ש זיל' בתוספותו: ובcoli בעי דלווייה לא תימא כי היכי דין יכול לכופר הכל כמו כן הינה נאמן באותו מקצת שהוא כופר שלא היה יכול להיעז ולכופר אם היה חייב. בcoli בעי דלווייה לא תימא כי היכי דלווייה לא מודה וכיר' שגם יכול לכופר הכל מעין פנים [ומודה במקצת אין מעין פנים] מפני כן זה נשבע ולא מהימן במגו שאין אמרים מגוי הלך ממש דכופר בכל מעין להאמינו באותה מגוי بلا שבועה. הריטב"א זיל'.

מתניתין: הדברים שאמרו וכיר' הרוי אלו נאמנים. דכין דין גאנום רבי יהונש כתוב ידם יוצא ממקום אחר ואנן אנתנו יכולין קולין וזה כתוב ידינו כשותמים כתוב ידינו הוא וזה אבל אנטסין הינו וכיר' נאמנים שהפה שאסר וכו'. והאי פסולין עדות דמתני' אין ר'יל' פסולין מחמת עבריה דאי' אין מאמנים אורחות במגו דהא קיימא לנו דין משים עצמו רשע אלא ה"ק פסולין עדות הינו מחמת קורבה שהיינו קרובים באותו הזמן. תלמידי רב' יונה.

זיל' הגאנום: פסולין עדות הינו פי' קרובים הינו למלה אבל עכשוי נתרחנו וכשרים אנחנו להעיר עליו ומשכחת לה בנושא אחרתו או בתו ומה דכין שמתה אבדה הקורבה והלכה לה הרי אלו נאמנים לפטל השטר ברכ' הוואיל ובאו לקיימו מתחלה שאמרו כתוב ידינו הווא דהוה ליה כהפה שאסר ונוה. ע"כ.

וחרב ר' יהוסף הלוי זיל' לא פי' כין האי פסולין עדות דמתני' ר' יהונש ולקמן בגמ' גבי הא אמר רמי' בר חמאת לא שננו אלא וכיר' מחמת נששות נכתוב לשונו זיל' בס"ד.

הרוי אלו נאמנים. ודוקא דקא אמר אנטסין הינו חוך כדי דברו שיטה ישנה אבל לאחר כדי דברו כין שהגיד שוב אינו חוחר ומגידי ואם אמר אי תוך כדי דברו מי איריא דמהימני משום מגוי תיפוק ליה משום ומהדרי בהו ייל' אי קא הדרי בהו הци נמי ורמא רחמנא שבועה עליה כי היכי דלווי ואם תאמיר

ידינו הוא זה אין אלו צריכין רבלא עדותן כבר השטר מקומות
וכן פי' רשי' זיל עי' לשונו זיל.
ובן פירשו הגאנטס זיל זיל: העדים שאמרו וכרי' פי' המלווה גאנטס
שהוציא שטרו לפניו לגבות חובו והלה אומר כתוב מזוייף
הוא ובאו עדים ואמרו חתימת ידינו הוא אבל אונסן היינו
וחתמנו על זה השטר בעל כורחינו וכרי'. עד כאן.

או שהיה כתוב ידין יוצא מקום אחר כלומר שאנו חנו מוצאיין תיבדי ז.
חתימת עדי השטר בשטרות אחרות שיוציאות מתחת ידי
אחרים ואנחנו יכולין לדמות החתיות ולקיים מלאו לאלו
אינם נאמנים לפסול השטר דכיוון שה夷דו בשטר ואנחנו יכולין
לקיים את השטר בלבד עדות אינם נאמנים עכשוו לחוזור
ולפוסלו דכיוון שהגיד שוב אינו חזר ומאי. תלמידי הר' זיל.
וזיל הגאנטס זיל: כתוב ידין יוצא מקום אחר פי' שמצוין גאנטס

חתימת אותן עדים בשטר אחר ואותה החתימה דומה לו
ובזאת נעוד שם חתמו לו זה הוואיל אין קיום השטר ידרע על
פיים אבל באו שוב לפוסלו לומר אונסן היי אין נאמנים
וגובה המלה את חובו על ידי זה./tosftaa פ"ב ה"א] וכן
העדים שה夷דו בין לטהור בין לרוח בין לקרוב בין בדין
לאסור בין להחר בין לזכות בין לחובה עד שלא נחקרה עדותן
בבית דין אין אמרו מבדין היינו הרי אלו נאמנים שנחקרה עדותן
בב"ד אמרו מבדין היינו אין נאמנים. ירושלמי ר"ל אמר עשו
העדים החתיות על השטר כדי שנחקרה עדותן בב"ד הם
אומרים איינו כתוב ידינו ואחרים אמרים כתוב ידינו הוא וצאה
מקומות אחר אין נאמנים הם ואמורים כתוב ידינו הוא ואחרים
אומרים איינו כתוב ידין אמר רבבי מונה נעשה בשטר שקרה עליו
ערעור רב אסי אמר ובלבך בשטר שקרה עליו ערעור ונתקיים
בב"ד רבבי אלעד אומר אף ע"פ שלא נתקיים בבב"ד אמר רבבי
לא מי טעמה דרי אלעד מכין שהוחזק להיות החתיות
בשטר נעשה כמו שנחקרה עדותן בב"ד. עכ"ל מלוקוטי הגאנטס
זיל.

אין נאמנים. כתוב בחוספות דכיוון מקום הוא מנו במקומות גאנטס
עדים. תימא למה זה חזרין החוספות לומר מנו במקומות עדים
כבר אמרו לעיל דכיוון שכחבים יdim יוצאים מקומות אחר מגו במקומות
עדים הוא והכאמי על סיפא קיימין דכתוב ידין יוצא מקומות
אחר ויש לומר שהוזכרו לחזר ולומר מגו במקומות עדים משם
החתם מגו דאי בעי היה שתיקadam היה שותקין ולא היה
אומרים כתוב ידינו הוא זה מלילא היה השטר פטול וכיוון
שאמרו כתוב ידינו הוא וזה חשבין ליה מקומות הلك הוה ליה
מוגו במקומות עדים אבל הכא שאמרו החוספות דלהמןנו במנו
dae בעי אמרי פרוע הוא אם היו אומרים פרוע הוא השטר לא
היה פטול אלא שהיא או מפרים שהיה פרוע וכיוון שאינם פולין
אותו מעדיהם הם שהוא כשר כמו במקומות דין סהדי דהו
כשר וא"כ ה"א כיון שהם מעדיהם שהוא כשר לא שייך
לומר מגו במקומות עדים אפ"ה הוא מנו במקומות
בקונטראיס.

גנרא: אמר רבمي בר חמא לא שנ דין נאמנים אלא שאמרו דסב"א
אונסן היינו מהמת מן פ"י רשי' זיל שאין אדם
נאמן לשום עצמו רשע ואם תאמר ניחא אונסן היינו איכא
לפירוש ה hei פטולי עדות היינו נמי דאמרי גולן היינו אלא
קטנים היינו מא רשותה איכא ויש לומר דרביהו איכא תעמא
אחרינא דמלוה גופיה מידך דיק ולא מיחתם כדאמרין לסתן
וכן תירצzo בחוספות. א"ג אונסן היינו מהמת מן לא טוף
דבר מפני שימוש עצמן רשותים כדריש" זיל אלא משום
שמעידין על עצמן שהחותמו שלא כדין והשתא הוא הדין
כאומרים קטנים היינו ונכון הוא. ואם תאמר ויהי נאמנים
בזה מtron שיכולים לומר אונסן היינו מהמת נפשות או כירצא
בו. ויש לומר שאין עד אחד במנゴ שיש בעודתו חסר מהמת
דין וכרי' אינם נאמנים פ"י לומר פטול' היינו דהא למיר כתוב

אבל השתה מיהא לא הדרי בהו שהרי מודים דכתוב דין הוא
אלא שאמרם אונסן היינו ומהומני לעקו עדורן אע"פ
שמדוים בו שהוא כתוב דין מושם שהפה שאסר הוא הפה
שהתיר. שיטה יונה. והקשו בתספורות ולמה נאמנים והוא מנו
במקום עדים הוא דין סהדי שלא היו אונסן ולא פטולי עדות
דהה לקמן אמרין תרי ותמי נינהו ויש לומר כיון שהעריכו
חכמים קיום הכא לא חשב כל קיום מה שאמרם כתוב דין
הוא וה כיוון דאייהו גופיהו אמרי תורן כדי דבר קטנים היינו
אבל לקמן חשבין להו בשני עדים כיון שכבר מקומות הוא
שכתב ידין יוצא מקום אחר. עכ"ל התספורות.

ויש לפרש קושיתם דהינו מושם עדדים החתוונים על השטר
כמי שנחקרה וכו' וכן כתוב בשיטה ישנה לקמן בגי' זיל
וכ"ת ה"מ ע"פ אבל בשטר לא הה אמר ר"ל וכו' ואם אמר
מ"ש דלא קשה לייה נמי רישא דמתניתין דקחני דין כתוב ידין
יוצא מקום אחר הר' אלו נאמנים דהא עדדים החתוונים על
השטר נעשה כדי שנחקרה עדותן בבית דין והאריך חזרין
ומגידיין וכ"ת לא אמרין נעשה כדי שנחקרה עדותן בכ"ד אלא
בעודים שנחקרים כתוב ידין והא אמרין בריש פ"ק דגיטין בדין
הוא דקומות שטרות נמי לא נביי כד"ל וכו' ורבנן הוא
דאיצטריך והכא מושם עגונא אקליו בהה רבנן. יש לומר כיון
דרובנן מיהא אצורך אשתחכה בגין כתוב ידין יוצא מקומות אחר
dae לא מסהדי אינו אכתוב דין לא מפקין מונא אפומא
דהאי שטרוא והשתא דקה מסהדי אכתוב דין ואמרי אונסן היינו
מההימני ממש הפה שאסר וכו' ודקה תורן כדי דבר
כדרישית. עכ"ל שיטה ישנה לקמן בגי' ויש לפרש התספורות
זיל בהכי.

חש' הרא"ש ומידחו הרא"ש זיל בחוספותו לא פי' בן זיל: ואם אמר
היכי מהימני בהאי מנו האי מגו במקומות עדים הוא
דכיוון שהם מודים שכחבותו אן סהדי שלא היו פטולי עדות
דהא הר' חזקה חשבא בעדים כדאמרין בשמעתין תרי ותמי
ニינהו דמי שכחוב ידין יוצא מקומות אחר חשב כעדים מעדים
שהם כשרים ויש לומר דלהכי נאמנן לפי שהן בגין בטענה
dae בעו אמרי מזוייף הוא ובاهאי מגו נאמנן אף במקומות עדים
דהא אלמווה רבנן לטענת זוף דיקול כל אדם לומר שטר זה
מזוייף הוא אע"ג דמן התורה עדדים החתוונים על השטר נעשה
כמי שנחקרה עדותם בכ"ד ולסתן כיווןĈחוא מקומות שכחוב דין
יוצא מקום אחר ליכא טענת מזוייף אבל הכא לא חשב קיומ
מה שאומרים כתוב ידינו הוא דאייהו גופיהו אמרי קטנים
היאנו. עכ"ב.

ואפשר דלהכי כתוב רשי' זיל העדים שאמרו וכו'. שהיו
מעדים על החתיותם לקיים את השטר עכ"ב. ונשמר
רשוי זיל שלא נפרש (א"ח) העדים שאמרו וכו' שלא בשעת
הקיימ אלא איןיהו מנפשיהו אותו למיר עלה דהאי שטר
כתוב ידינו וכו' אבל אונסן היינו וכו' כדי לאחזקי האי שטר
בפטול ושוב לא יועל בו קיומ כלל דהא ודאי ליתא אדם שוב
נכיר אנו מעצמינו החתיות לא ייעילו דבריהם כלל ונקיים
השטר שפיר ומהיו אם שכבאו לקיים השטר נפל וההפרש
ואמרו כתוב ידינו וכו' כיון שכבר נפל השטר ואתדריא לפני
ב"ד שוב אין לו תקנה אף על גב דושב נמצאו כתוב ידין יוצא
מקומות אחר ומאי דקחני מתני' ואם יש עדים או שהיה כתוב
דין וכו' והימנין להו שוב באו עדים או שהיה כתוב ידין וכו'
אינם נאמנים פ"י דמי ואמריו מיעקרא כתוב ידינו וכו' דהאי
פירושא ליתא וכדכחיבנא אלא ה"ק ואם יש עדים וכו' פ"י אם
캐שו לקיים את השטר ואין אלו צריכין לעודותם אלא היינו
יכולים לקיים את השטר על פי עדים אחרים או שהיה כתוב
דין וכו' אינם נאמנים פ"י לומר פטול' היינו דהא למיר כתוב

וז"ל הרשב"א ז"ל: כאשרין כתוב ידין יוצא מקום אחר נאמני ושביא
ומקורו נמי קרעין לשטרא הדרי אלו נאמנים כתני אלא
מייהו היכא דקא טען הלה קבעו לי זימנה עד דמקימנא שטרא
ודאי קבעי להה ואוי מיטי סהרי דמקימי ליה לשטריה אין
דמקרים ליה משטר אחר לא קרעין ליה ואם תאמר אם כן
אפילו לא טען אמא קרעין ליה דילמא משכח עדים מחר או
יום אחריו ומקרים ליה. יש לומר דכינן דהשתא ליתנהו
ואפלו כי מקרים ליה לא נפקי מידי ספק דאתה הוו חורי
ותרי לרובי בספק לא מקימין ליה לשטרא וכן דעת הרוב
נורו. ע"כ. ומיטי ליה הר"ן ז"ל בפירושו על ההלכות.

אין נאמנים. וה"ה נמי שכן נאמנים לומר כתוב ידין הוא זה והוא
אבל מודעא הוא או אמרה הי' ברם צריך את
למילך העדים שאמרו כתוב ידין הוא זה ובאו אחרים אמרו
איינו כתוב יין מהו ונראה לומר דאליכא דרבנן דסבר דעל מה
שבשתר הם מעדים הו לחו חורי ותרי ואליבא דרי' נמי דסביר
דעל כתוב ידין הם מעדים כיוון שלא סגיא ליה שכן מעדים
זה על זה הוו לנו נמי חרי לגביה תרי אבל הם אמרם איינו
כתוב ידין ואחרים אמרם כתוב יין הוא בשאי כדי השטר
מעדים וזה על זה נראה שהאחרונים נאמנים ועוד השטר לא
מעלון ולא מוריין דהוו לחו חד לגביה תרי והכי אמרין
בירושלמי הן אמרים איינו זה כתוב ידין ואחרים אמרם כתוב
ידין הוא תני ר' חייא לא מעלון ולא מוריין אמר רב רישא
דמתניתין אמרה כן אם יש עדים שהוא כתוב ידם או שהוא כתוב
ידין יוצא ממש"א אין נאמנן. הראה ז"ל.

ובכן ביה. פ"י בתמיה אמרה תרי ותרי ונינהו פ"י שהרי עדי ר' יונתן
ומגבין ביה. השטר העידי בשטר שרוכין חייב לשמעון מנה ותרי
עדים אחרים מעדים שאינו חייב לו כלום דהא אמרי אנוסים
הוא דמשמע שעודות לא היהת אמרת מראן הדברים שוו
הקוושיא לאו אכולהו אנפי הוא אלא אאנוסין הוי בלחו הואה
שנמצאו מעדים שעודות לא היהת אמרת וنمצאו כאילו הם
שי התי עדים אחת אמרת ששמעון חייב לרואין מנה ואחת
אומרת שאינו חייב לו כלום ולפיכך הקשינו והא תרי ותרי
ונינהו אבל קטנים הוי ופסולי עדות הוי אין דרך לקושיא
וז אלא על אנוסין הוי בלבד. הרוב ר' יהוסף הלוי מגש ז"ל
וכבר הארכנו בזה לעיל בסמור.

הבחשה חלה הומה היא פ"י לאו דוקא תחילה הזמה ממש ר' יונתן
היא אין הזמה באח אחר הבחשה ולא דמי האדרי
כלל אלא לומר קצת הזמה שאומרים על הראשונים שלא
היעיז כדין ולפיכך בשם שאין מזמין את העדים אלא בפניהם
שהרי באין לעונשם והתוורה אמרה והועיד בעבורי יבוא בעל
השור ויעמוד על שרו כך אין מכחישין את העדים אלא
בפניהם דמליך מקום עדות הבחשה על גופה הוא שהיעיז שקר
ולפי דבורה של אלו הראשונים פסולין עדות הם ואף על גב
דבאה דמשמעthin אין מעדים שהיעיז שקר אלא שהיה קרובים
או אנוסים מחמת נפשות מ"מ כיוון שלפי השטר הרי אנו
חושbin שהעדים שחתמו כראוי וכי השטר קיים ויציב
ואלו מעדים שאין העדות קיימת שם הבחשה יש כאן ואין
להכחישם אלא בפניהם. כך יש לפרש לפי שיטנתו. ע"כ
הריטב"א ז"ל.

דף ב' ע"א: אל' רב נחמן השתא אילו הוו קמן וכו'. מסתברא וай
לפומ האילישנא דרב נחמן לאו משום דשני ליה
בין הזמה להכחשה אלא דקסבר רב נחמן דמי אמרין אין
מיימין את העדים הני מיili רותהי עלה תורה הזמה גמורה אבל
ודאי אין עושין מעשה על פי עדותן וכדברי ר' אהבו. הראה
אל' א"ר נחמן אוקי תרי וכו'. יש לשאול כיוון דס"ל לרוב
נחמן דהויא ליה עדות מוכחות ולא גבינה בהאי שטרא
ז"ל.

ושביא ובאו שנים מן השוק ואמרו וכו' פסולי עדות וכו'. פרש"ז
ואג"ה פסולי עדות משחקים בקובביה ואינו מחוור דאי' אפילו
כשבתיב ידין יוצא מקום אחר נאמנים דAGONEN של עדים
מעדים ונאמנים לפטן דלאו תרי ותרי חשבין להו דאיינהו
לא מהימני לאכשורי נפשיהו אלא נראה פ"י שני דפי קרובין
במושתתן. ואם תאמר השתה נמי להימנינה ממש מגו מגו
בעי פסלי להו לעדים לעצמן. ויש לומר דבר שני מתקים אלא בעדות
שאין מגו אלא באחד אבל בשטר שני מתקים אלא בטעה
שניהם לא שייך מגו דידילמא בטעה זו הושו שניהם בטעה
אחרת לא היו שניים משווין לדעת אחת ואינו דומה למתיini
דכתיב ידין הוא וזה אבל אנוסים הינו וכו' דנאנים ממש הפה
שאסר רוחם בטלולו של שטר תליו הוא אפי' בדעת אחת מהם
דמה אלו רצה האחדר לומר אינו כתוב ידי בטל השטר וכבר
הארכתי בזה ביריש פרק המוכר פירות בס"ד. הרשב"א ז"ל.
והרא"ה ז"ל תירץ רעדים לא מהימני במגו כל היכא דלא
מהימני מותורת עדותן דלא מהמנינו רחמנא בהכי. ע"כ.

רמב"ן ז"ל הרמב"ן ז"ל: פסולי עדות הוי הרי אלו נאמנים פ"י מייא
פסולי עדות דהכא נמי קרובין דאי אמרת משחק בקובביה
מאי קא מקשה תרי ותרי ונינהו אטו לא מצי למפליגין
בגוננותה הא ודאי אי אמרי ידיעין בהני אישיש דגלו נינהו
נאמינן ואנינהו לגביה נפשיהו לאו כל כמנייהו לימייר (לאו)
גולני אין אלא ודאי קרובין קא אמרי ולאפסולי שטרא קא אותו
ואינדו משהדי דשטרא מעילא הוי וחזקה אין חותמן על
השטר אלא אם כן רוחקים הם ומש"ה אמרין אוקי תרי לגביה
תרי ואוקי ממונא בחזקת מריה. ואיכא דקשייא להו ונחמנינו
במגו Dai בעו פסלי להנץ דחתימי בגוננותה נינהה ליה כיוון
דהשתא תרי ותרי ונינהו בכח' לא אמר' מגו דהווה ליה דומייא
דמג'ו במקום עדים ואין צורך לכך עדים לא מהימני ממש
Евро' ואם מותורת עדות לא מהימני בדין מגו לא מהימני להו
ולגבי ממון תורה בכך. ויש אמרים לדברי רשי ז"ל דהכא
כיוון שעטה אין נאמנן לפטן שחשון חישון מושם דעל מנה
שבשתר הם מעדים אבל כשהן חישון מצי למפליגנותו שהרי
האם אין נאמנן לומר אין גולנים לפייהם נוגעים בעודותן
ולהכى כתני בבריותה ומתח. ע"כ.

רמב"ן ז"ל הריטב"א ז"ל: אבל אנוסין הוי וכו' פ"י אנוסין הוי מחמת
נפשות ופסולי עדות שהו קרובין דאי שאומרם אנוסין
הו מחמת ממון או גולני הוי שהו פסול שבגופן היכי
אמרין בסמור דהו להו תרי לבהדי תרי הרי כיוון שעל גוף
העדים מעדים אין עדות של עדים כלום להכשיר עצמן כי
שני עדים פסולין לריבוא אבל יש שפירשו אפי' באומרם
גולנים ואנושין מחמת ממון דכוון שמותו ואין ראוי לפסול
הגוף אין עדות האחרונים חשוב אלא בمعد על הממון והה
אינו דהא איכא למייר כדאמרין בסמור דלא עדפי בmittan
מבחןיהם וכיוון שאילו הוי בחיים והוא אומרים כשרים הינו
לא מהני השתה נמי לא מהימני כלל אלא ודאי כדאמרן וכן

פירשו בשם רב' הגadol ז"ל וכן עיקר. ע"כ.

שיטה ישנה הרי אלו נאמנים. פירוש וקרעין לשטרא בעו לא מקימי ליה והא אי
מהימני, לאו משום מגו דאי יודה לא מקימי ליה
לא מקימי ליה לא קרעין ליה שما יבאו אחרים ויקומו
יש לומר כל שני עדים נאמנים הם לכל עדות אלא דהיכא
דכתיב ידי עדים החותמים יוצא מקום אחר אין נאמני
ומגבין ביה היכא דתפסי משום דהו להו תרי ותרי אבל כל
שעה שלא נתקיימו עדים בשטר ולא נגמרה עדותן נאמנים
שני עדים להכחישן ואך על פ"י שהן מקימים עדים בשטר
הא איכא מגו Dai בעו לא מקימי והוה ליה כשני עדים
החותמים ובאו שניים אחרים ואמרו אין אלו יודען אם כתוב
ידין הוי אבל אנוסין הוי וכו'. שיטה ישנה.

ומיגנו דאוריתא היה ולפמ"ש א"ש כיוון דמיירי ע"כ בתבשו בכרי אח"כ ממש"ל וא"כ ליהיב על התביעה שאח"כ ששוב ליל מיגנו דהא אינו מעיו במא שחייבו מכיר בשקרו וע"כ משום דמעיקרא כשהוזה לא היה חייבו מכיר בשקרו והי' משיב

אבדה בשעת הودאה ופטור מטעם תקנה:
ע"ב בתוס' ד"ה [הרין אללו] נאמנים לא חשב קיום כלל. איל בכוונתם להשטר חשב כشرط שאינו מקיים דהא המהרש"א כתובDKORUIN להשטר ובشرط שאינו מקיים אין קורעין השטר. לכן נראה דת"י דהכא הוא ע"פ מ"ש בתוס' ד"ה א"ג שהקשו דלהימנה במיגנו דפ魯ע ותוי' כיוון דמקוימים הו בימיgo במקומות פדים וכיו' ע"ש. ולפ"ז ברישא דלאו מקוימים הו לא משום מיגנו דאי בעי שתקי לחוד הוא דאי לא הוא הי קורעין לשטרא רק שנאמנים במיגנו דאי בעי היו אומרים אין זה כת"י ומזוויף הוא או פרוע דאו הי קורעין השטר מש"ה כשאומרים אונסין ג"כ קורעין להשטר ולא הוא מיגנו במ"ע כיוון דלא חשב כלל קיום והוא כליכא עדים וזה שטימיו אבל לסתן חשבא להו כב' עדים כיוון דכבר מקוימים הוא ומשמע כשאינו מקוימים לא חשב כב' עדים ולא הוא במיגנו במקומות עדים. אמנם לפ"י תי' הב' שכ' התוס' בד"ה א"ג דברישא נאמנים במיגנו דאי בעי שתקי באמת לא קורעין לשטרא. אמנם בש"מ כתוב גב' ראו ב' עדים אחרים דכל שלא נתקיים הוא כאלו לא נגמר עדותן שבשטר ונאמנים הב' שאמרו אונסים היינו מדין עדים וקורעין השטר. ולפ"ז איל דאפשרו אותן עדות עצמן נאמנים מדין עדות שלא נגמר עדותן שבשטר שלא נתקיים דאו לא הוא כחוור ומגיד וקורעין השטר:

בגמרה אונסים היינו מלחמת נפשות נאמנים. גלעננ"ד דהא אמר דנאמנים לאו למיפסל השטר לגמרי דנהי דס"ל דבשטר חזוריין ומגידין מ"מ לא עדיפי הון בהגדתן אחרונה מב' עדים אחרים שאומרים אונסים היינו וכ"כ בטפר התומים בכללי מיגנו בס"ק נ"א וכ"כ בטפר הטלה דאי אם נאמר שחוריין ומגידין לא עדיפי מעדים אחרים זומילא בכך הוא תרי ותרי ונאמנים דקאמר היינו נאמנים כשאר עדות

טובה בזה פלייגי אב בבנו ג"כ לא מעיו מפני שאביו עשה לו טובה ולרבנן דלא חשיב העוה נגד בנו כיוון שלא עשה לו טובה וגם לא יהיה מכיר בשקרו והי' משיב אבדה גמור בשעת הודהה במקצת ולכך פטרי אף שתבשו אח"כ בכרי כיוון שהזה משיב אבדה בשעת הודהה וראב"י מהייב משום דלא חשיב משיב אבדה ומ"מ בעינן שטענו בכרי אח"כ דבל"ז ודאי דפטור משבועה משום דאין משבעין על טענה שמא. ולפ"ז מישוב קושית המהרש"א שהקשה דה"מ לאוקמי הקושיא דליתני במנה לאבחן בידי והאכלתו פרס אליבא דראב"י بلا תבשו דפטור דז"א לפמ"ש דבלא תבשו כלל بلا משיב אבדה ג"כ פטור כמש"ל דאין נשבעין بلا טענה דלא גרע מטענת שמא וטענת חשי'ו דאין נשבעין עליון ובתחבזו אח"כ בכרי חייב לראב"י אף שלא תבשו מתחילה דהוא אין שור שחותט. ולפ"ז מישוב גמי קושית התוס' בד"ה מ"מ אמרה תורה ובד"ה חזקה דרש"י ס"ל כפי' רית' וכפי' ריב"א דאי בשחייבו מכיר בשקרו אפילו במקומות שלא עשה לו טובה איינו מעיו ולכך בבנו בכופר הכל פטור כשהתבשו הטענה בכרי משום חזקה דआ"מ ובמ"מ חייב דליקא מיגנו אף לרבן משום דআ"מ במא שחייבו מכיר בשקרו ולא פטור רק בבנו כשלא תבשו מקודם בכרי רק אח"כ משום דהוי משיב אבדה כיוון שאין חייבו מכיר בשקרו בשעת הודהה וגם לא עשה לו טובה ואיש מה שבבנו פטור בכיה בתובע בכרי שייך שפיר חזקה דআ"מ כיוון שהחייבו מכיר בשקרו ומה שמודה במקצת פטור בבנו באמת איינו פטור רק בהודהה קודם לתביעת בר' דאו הוא משיב אבדה כגון שהשתת הודהה לא הי' חייבו מכיר בשקרו וגם לא עשה לו טובה לרבן זאי'ש ג"כ האי דב"ק דף ק"ו דכוונת רשי' הוא בפקודון בכופר הכל חייב היינו בתענת שומרים דוקא שלא שייך לא העוה דחייבו מכיר בשקרו ולא העוה דאיינו מעיוumi שמי שעשה לו טובה כיוון דבפקודון לא עשה לו טובה אבל בכופר הכל להדר'ם בפקודון שייך חזקה דআ"מ במא שחייבו מכיר בשקרו ואיש ג"כ קושית התוס' בד"ה וראב"יليل משיב אבדה שהקשו על רשי' שכח מטעם תקנה האanca יש לו מיגנו

ופילצ'י ז"ל כיוון דמחטי מפלה רישום בפיו כגדב
דילכו וככיו מכינויתו למטה פוליל
וכת"י يول ממק"ה צפלה רישום כטהין
כת"י يول ממק"ה ועלייכו סמכין כולם
חדה כגדב כיון דכה נתקחו לדיזור כדין
שהיותם שלט קהומייה הכל חנויים בפיו כי
על' ול'ע למה כרך רשת"ז ז"ל מהדרכ
חנייה וריבת דטהין כת"י يول ממק"ה לנו
כוי חזק ומגין, כל צפאותו ימ' לאחallow
דרישת נחלומיים חנע"פ טנן חזקיס ומגידיש
מעיט מגנו להפכ שאלס כוח כפה שטהין,
ומוכה מוח דודעת רשת"ז ז"ל כוח דיכלה לכוי
חזק ומגין היינו נהמן הפליט במיינו כמת"כ
ברשות"ה ז"ל מהידורי רעך"ה ז"ל צסוניין,
ול'ע מהין פטיטה לרשת"ז ז"ל דבר זה להפלו
במיינו חינס נחלומיים כטהזר ומגין, וכպטור
שרט"ז ז"ל למד דבר זה מכוח דמסיק רטה
דיכלה דמשו נפש לטעים כוגן נחלומי
חנויים מהמת ממון חינס נחלומיים הפליט
ברישת להיכלה מגנו, וחוזן מהך דכל דיכלה
שליכה תולת עלות גמבה ש呼ומראיס חנויים
ביינו [וכגון זמחיו טעמו לרשת] חינס נחלומיים
נהמן ע"ט למחיו עטמו לרשת חינס נחלומיים
לפסול חת בתער חנע"פ דלית להו מגין וב"ג
כיוון דמוחל ומגין הין לו תורה עלות על
כחול הין לאחומיים הפליט במיינו, ומש"ב
כ Allow רשת"ז ז"ל לפט דרישת כטהזר
חנויים מהמת נפשות הין זה חזק ומגין
כלה

ב) וטעמא נהמן במיינו כטהזר כטהזר
עלמו רשת ורשת"ז ז"ל כי
כחזר ומגין נהלה דרכה לeken י"ט נ"ב
ת"יר בnis כטהזר על כטהזר ומתח ותחו
שnis החריט וטהזר כת"ז כוח חצל חנויים
כיא קניין כי כר ווּס יט עדיס בכוח
כתב יין לו שבי כת"ז يول ממק"ה חינס
נהמן [כיאו לכו תרי ותאי כדמסקין
שס בגמרה] וכתום' הקשו ליתמי נטהזר
במיינו דלו צו פטלו נקמוני נזננותה.
ותירא דטהזר היל חמריין מגו שלין כלה

לחירות היינו נהמן על מהTEL עוזלה גוף.
ואגלה צוכב לכל זוכתי של צפין עד כה
וזליך מפלגין כטהזר רק כדי עדות
ביחלה צפין עדות כלה כל ביכלה דמעודת
צעודתו עד שלין לנו נהמן כל עדותו פסולה
הכוא"ל כהין נוגע בעדות כלל עדותו פסולה
ומתי שפיט שיטות כי"מ טבקיילו קלמץ ז"ל
וליה"ט ז"ל צמאות דלים מפלגין כטהזר
בעודים, אכן דעת קלהג"ד ז"ל כוח לגס
בעודים מפלגין כטהזר ביכלה דעת מה
זהינו נהמן כוח צעל לזר וכסמאנ"ת.

ולשיתת קלהג"ד ז"ל תיקדר קוויות
כגרעך"ה ז"ל לדוכתך דגבי
חנויים בפיו מהמת ממון נפליג כטהזר
לאחומיו לנין פטאות כטהזר ולה לנין
לפסול חת עמו, מיקו לפי מה שתיראו כתום'
כחן דלים פלגיון ליזויה [לומר חנויים
הכל לנו מהמת ממון חלם מהמת נפטות]
מתוס לכין דקיים טירות לרגנן מה פלאג"ד
לפסול חת כטהזר כי ניל דמכ"ט מה
מפלגין כטהזר לנפליג מה כטהזר כיוון
דקיים טירות לרגנן ועי' צמאנ"ט עוד
עכ"ז כסימן כטהן ועי' צמאנ"ב עכ"ז
צטכלורין סימן ז'.

סימן יט

עוד בסוגיא דהעדים שאמרו כו'

ה) העדים שטמי כת"ז כוח זה הכל
חנויים בפיו כוי נהמן ווּס
יהם עדות בכח' או בכ"י כת"ז כה' רמץ' כל'ק
ממק"ה חינס נהמן, ותמר רמץ' מה נ"ב
הסיפה לתנן חינס נהמן מה צנו הכל
טהזר חינס מהמת ממון דמשוי נפשות
לטעים הצל מהרו חנויים מהמת נפשות
נהמן ולה"ל רוח דהפי חנויים מהמת
נפשות להו כל כמיין וכי חזק ומגין

לחייבין ולהם התח מלהמיינו לך כלהמיינו בכל מה שמדובר גהיתו עניין, כמו שכל כתוספות נ"ק דף ע"ב ד"כ היה לך עין בס, וכן מזוהר בכרמץ' ז"ל ג"כ ד"ע כוגה בקהל' בקהל' ס"ה ס"י ז"ז ס"ק י"ג לפה בהלסר עדיף ממיינו למיינו לה מכני [למה?] דסלאק הדרתת בתס] נגד חזק בטהריה צידן מלוי צעי וכפה בהלסר מכני ע"ב. וכ"מ דעתה בת"ע למיינו לה מכני נגד חזק דמן הס פולען תוק זמוני, וכפה בהלסר מכני, כמת"כ בקהל' בתס, ועי' מהמ"ה כלכות ה"י"ג פ"ח צהצ'וב במתהמת כן כל יקר שחקר צענין כפה בהלסר הס בוח מדין מיגנו לו מנוס דכל מקום בסין לו חזקת הייסור הלה על פי נחמן כוח נכתיר מה בהלסר כוח עלמי וע"ש בכתב זוכ מחלוקת ברהמוניס ז"ל חי המרי כפה בהלסר דוקה צחוכ"ר לו הפילו לאחר כדי דיזור ע"ש כי קלהתי. וכ"ג מה שחדשו ברהמוניס ז"ל לעדים לה מכימי נמיינו כיכל דלית בכו מדין עדות זוכ דוקה במשג'ה, הצע כפה בהלסר דהלים טונך יותר ממינו וכמתניית בפיו מכני גס צעדיס, וכדתנן במתניתיו דכudas שלהמו, וצ"מ בבריעת"ה ז"ל צסוגין מפורש בכדי וכוגה בנתמ"ק לכהב בטהמו הנטון מהמתה ממון דלינס נלהמייס, וליכמי נמיינו להרי צוועה מהתה מיגנו מהמתה נפשות [ועי' מס' ב' צוז בתום ר"ב מהמתה נפשות] ותירץ ז"ל ויל' נחמן עד נחמן נמיינו כב"ה צעדתו חב' מהמתה גוף בעיות [פירוש כמתהמתה עדות בלבד חיינו נחמן] ומ"כ שטהמי נרי'ה בנהמן כפה בלהמר כוח כפה בכתיר כביה להו מיגנו ממש כוח הלה מנוס להרי צען כרי' בתקין עכ"ל ונזוהר דוקה כפה בהלסר מכני צעדיס ונח מיגנו.

אבל בדעת ר"מ"י י"ל גס כפה בלהמר כוח מדין מיגנו וכמת"כ במתה'ה ס"ג להיכל זוכ פלוגת לדרכות ווי' כי' זמיינו לה מכני צעדיס כו' בתקין צמתה עוזת הינס נלהמייס כ"ג כפה בלהמר לה מכני, וכדמוכה

יודע מ"כ בז' חכיו ע"ט ה"ג בכרמץ' ז"ל תירץ ז"ל לעדים לה מכימי מנוס מיגנו והם מהות עדות לה מכימי מדין מיגנו לה מכמיין להו שלה בלהמייס תולס בך עכ"ל וכי' בנתמ"ק בס במס קרלה"ב ז"ל ז"ל לעדים לה מכימי צמיגנו כל ביכר לה מהמיini מתוות עדות לה מהמיini כבוי עכ"ל, וכן מלחתה בכרמץ' ז"ל בקדושים למס' ז' בלהב נחמן לומל קדשי'ה לה צתי ומפרשיין להו מנוס לדי'ו לקדש כו' בכרי' להו צי'ו שמה לה יולב חי' לקדש הלה גז'ב' כ' כו' בלהב נחמן לומל קדשנו בתס כלהי'ר נצ'ית לינו נחמן קדשנו בתס לדוקה על נטהין כימי רהמגה, וכפה דממי'ם יכה נחמן לומל נצ'ית ונפסלה לבוכינה מיגנו להרי צעי להמר קדשטי'umi'ם בפסלה נכסונה עין מ"כ בתירץ בכרמץ' ז"ל [בוגה ג"כ בכר' ז"ל בס] וצ'ס' בכתב ז"ל חי' נח מהרין מיגנו לבמי'ר כבוי' ותירץ כבוי' החריש צמה' שחי'ו צי'ו, לעדות ביה ולחין צעדות דין "מיגנו ליכול למימר בכוי כי' חמל בכי' מביון" עכ"ל מזוחר מכל ס"ג דעתה בלהמוניס ז"ל לדין מיגנו לה מכני הלה נצעלים מהות טענא, הצע' עדיס לית בכו דין מיגנו וכל ביכר' דמתוות עדות לה מכימי'ר חי' מיגנו מושל בהלמייס.

ולכאר' כודרים מהמי'יס דכה' בבדיהם שמי'ו במתניתיו דכudas שלהמו דנלהמייס לומל הנטון ס"ג עניין קענין ס"ג דנלהמייס ליה' כת' יולח ממוק'ה' וכה' מעס כיכ' להן כת' יולח כפה בכתיר שכה' מדין מיגנו הלה'ם דצעדים נמי' מיגנו לבלהמייס, וכפתוט' צדעת ברהמוניס ז"ל ס"ג כפה בלהמר עדיף ממי'ו דעתן מיגנו כו' ביכר' לעזiker' כת' יולח לה מפי' חי' חי' גס' חי' שתק' כי' חי' רק שיט' ציכלתו לטען טענא ולחות, וחלו עניין מיגנו, הצע' כפה בלהמר כוי' כוח' צמוקס סכל עיקר' כת' יולח נג'ס על פי' וכיוון שרק מפי' חי' חי' נח' נטה' בלהמי'ר קהילות יעקב - ז' יבמות, כתובות / קנייבסקי, יעקב ישראלי בן חיים פרץ (עמוד 240) 15151

הה כל הגדות והס יתוק נג יתיג מה
שכוה רולך.

ד) ואיך נמידך דכה משבוע דכל כי
לפרק בהזבב שמתה מלך כו
מענין חד סיינו מדין מגנו ותקביה
דומודב ר' יוכט מזוהר גנמליה לדון מדין
מגנו וכולכו חג גראיה לתקביה נקט לנו,
ונרלה לתקביה דמודב ר' זצ"ז ז' צל
הכין ביטח ולתקביה ממנו דנהמן מענש
מגנו חיכח עוד HIDOT וכה דמל שטומל
נתול"ר כהומר נצ"ל דמי דחי לנו כי אין
זה מגנו דכו"ל מגנו למפרע לדמי מכני כמו
שבטנו בתום ז"ב ד"ל, וממש"כ נקט נמי
כהיה לבעדים שהמוציא דכוי נמי חלה בגדי
מכ"ע והמ"ר זתוכ"ר קליזור דחי לנו כי כו"ל
חו"ר ומג"ד, וכן מפלות קדריס צפירות"
לקמן דכ"ג טע"ב לעזדין לירוכת צל כני
ופילות רט"י ז"ל עניין בירוכת צכל כני
הMRIIN דתמיית דכיו על טס סופו נמלמו
ונחו מיכולו קדר נר' כה דכו"ט ע"ז
ולדריס נכו"יס צב"י.

וניחא בכוי כו"ב קותיות רעק"ה ז"ל כה
רתנן בהזבב שמלך ה"ה סייתי
ונרלה חי נלהמתה שבבב שמלס כוי נצ"ת
ונרלה חי נלהמתה שבבב שמלס כוי
ולגרעך"ה ז"ל דכ"ג על תום יטניס ד"ב
תרו"יסקו כוי קדב וז"ל וצלהמת ק"ל על
בסיסו לה"ה סייתי ונרלה חי נלהמתה
מענש שבב שמלס, למחי נירך נב כה
צלה"כ חי נלהמתה לב כלג צלהמת עדות
לכיתה ה"ה הלה מדין סייח הנפקה חד"ה,
וכיוון דלהמתה שבבב ה"ה הצל טכשו
גרושה, מעולם נג סייח הנפקה חד"ה,
וזו"ת נצ"ת ונרלה חי נמל"ל מדין שבב
שהמלס כה ז"ד חי נלהמתה לב כלג מענש
שניטבת ומדין סייח הנפקה חד"ה כה
כצבי טומך חי נב כהיסור רק דחשת
שניטבת וכיוון לכיה הומלה וטבורה כיה
מטולס נג סייח הנפקה חד"ה כה הומלה
דלהמתה שמל"ל שמקל כלג כי יכול נצ"ת
ולדרגה נך נתכו"ן צו"ערף כדי פסול

מכה לשכמתים טלמו רגעם מכם הפי
בפ"כ שמלס, וממש"כ פולט"י ז"ל דכה דנהמן
צראת צהין כת"י יונה ממוק"ה נומר
הנוטיס מהמת נפטות זכו מוש דלון זכ
חו"ר ומג"ד כל צוון שחוכ"ר להמיר כת"י
כהה א' חמל הצל חנוקון סיינו וככ"ל ונמלס
לפליט"י ז"ל נחמן על מה שמלומל חנוקון
סיינו קעניש סיינו מדין עדות ממה צוון
לחיינו מטייס טלמו רגע גס חיינו חוזר ומג"ד
פשיטה דנהמן מתוות עדות הכל עדות
מצחולך.

ג) במש"כ נעל צטס ברכמ"ז ז"ל לעדים
לה מיכמי צמיגו וכחצתי
לכחיה לבעדים שמלמו כוי דנהמן צהין
כת"י יונה ממוקס חמל חיינו מדין בפ"כ
שמלס כוי עפ"ז יכול כו"ב בעלה בגהון
רעק"ה ז"ל רהי"ת צפאל צזוחת רעק"ה ז"ל
בנדפס צוון שמלה מבב צל שער במכות ד"ז
כה דנהמן חי' מכאן קרוג הוא פסול עדות
בנלא שכער דיכיה כפסול נהמן צמיגו דחי
צעי שחיק וכי' ה' מתקבל עדות ככתריס
ע"ס ולדרוי ברכמ"ז ז"ל וככ"ה ז"ל כה"ל
לע"י מגנו חי' עדות נהמן נימה, לחע"פ
לכוי הצל כפסול מגנו דחי צעי שחיק, מ"מ
כל סיילון וצדיפות למגנו דחי צעי שחיק
על שמל מגנו כו"ה מוש דכל ביכיה דחי צעי
שחיק נהמן שرك מפיו חיין לחיצו וכפ"כ
שמלס כה שפ"כ שכתיר לפוטרו הצל נדו"ן
קותיות רעק"ה ז"ל כה"ל כה היפלו הייל כי
שחיק כפסול ה' על פיו בל כפסול חיינו
דניש הצל ע"ט שמל בעדים ונמלס דלהם שבב
שהמלס כה וככ"ג הפי מגנו דחי צעי שחיק
היה נלהם מדין מגנו צעלמה וו"ה עדות
נהמן ט"י מגנו וככ"רו ברכזוניים ז"ל.
וחוץ לדרכיו לכהו ז"ל דטהר הדרגה זכ
כעד כפסול יוכ"ה לך זל את כל
בעדות ומתקר כה וו"ה נומר דודלי הומל
המת שמל"ל שמקל כלג כי יכול נצ"ת
ולדרגה נך נתכו"ן צו"ערף כדי פסול

[לוזחי מדחוויותה של י"ס קיוס נחצץ ככל מיטת התימבּ כגדב גמור חכל לפוס בתקינה המכמיס לאירוע קיוס כו"ל מדרגן כדי שלא נגמר עדותן ונפוס בתקניהם אין כל חזר ומגין ולחתי י"ט].

ו) **ועפשנ"ת** שיטת ר"ש י"ל דכה דכתומיות להנוט מהתם מהן ממען חינס נהמנים הפליט במקום וכו' כפה בשולר וליכה מגו, זכו מטעם לעודים למבייני צמיגו כלל ורק צעל דבר נלהמן צמיגו ולף עדיס וכיוון לדמי עולמים רביעים טהינס נהמנים צב מדין עדות להלמיער, ממולין לנו מהני כלל ותוייב בינו שיטת קרמיה ג"ל צי"ד סי' קמ"ע סעיף כ"ב לביבה בכלה מוחזק נלהמן לטعون שכיתה כלוחה ברכית הלמה נלהמן צמיגו לטעון טענו שמשיס עולמו רשת דכה כתומית מזוחר גדי בעדים שהמרו וכמ"ט בכיה לוייתן ברכית מזיס עולמו רשת וקסל דכה בצדיה מזוחר גדי בעדים שהמרו וכמ"ט עולמו רשת חינס נהמנים הפל"י ביכח דבוי כפה שהרר וכבר בקצת זה כג"ר שלמה ליגר ג"ל כלן חמוץ רעכ"ה ג"ל, ולא"ל ניחח דבחי עליים לדב מהני מדין מגו ביכח טהינס נהמנים מדין עדות וכמ"ט. עניין להלמיער הינו מועל הנם דמס"ע ליכח בסו דין עדות, חכל צע"ד נלהמן צמיגו ב"ג למכירן הפליט כטensis עולמו רשת.

אולם בגרת"ל ג"ל בזיה עוד ממש"כ בתוס' לי"ט גדי מלאה שהמל ער מהנה כוח להינו נלהמן ביכח לחצ' למלטיים בקשו לאסימני צמיגו דחי צעי מהיל וכרי מטיס עולמו רשת כמ"ט שהמרו שער מהニア קבלתי וכן בזוס' פ' ה"ע"פ למס"ג ב' בקשו ליברמן מה שהומרת טמה חני לך גראן צמיגו לדחים עלי וכרי כטהומת בזיטם גראן מפי נפס רשייה ומוקה דסגי זריאן לתוך נסוגין על בתוס' ד"כ קרי חלו ט"ב, ולפ"ז ב"ג לנגי לדרכו תלמן לנו מקרי ג"כ חזול ומגילד לפני התימן כיוון שטהומת לנו דיוינן לב כגדב כל זמן שלא התקיים כטה

ויל"ט עכ"ל בגרעיק"ה ז"ל חכל נכ"ל ניחח כטהומת דהכ"ג לדחו מדין כפה שהרר דהמרין הכל דוכתי בו סכה, חלה בכוננו דכיוון דכוי תוכ"ד למוריון דלהטיה דכיוון נלהמו על בס סופו וחסן עיקר חידושם דמאנטיין דהו כוב המיין דתוכ"ד נלו כדייזר ומיכדר קה סדרה נב' ה"כ כל מתחיל בזיה הנטב מד"ה [וחכו כטהומת כסודין דבכיה לדמ"ה סייתי וגנומת חני נטהתי ומכורח חני לרין דוקה ביכח תוכ"ד פיין גמור ה"ע סי' קג"ב פלוגתת רצינו יונס ז"ל וכרמיה ג"ל ועי' גז"י סט].

ב) **ועיקרא** דמלת**ה פירס"י** ג"ל דצחין כת"ז يولח ממתק"ה לנו מקרי חזול ומגילד מה שהוממיין להנוטים בזינו כיוון דעליכו סמכין כלה חלה בגוף כיה דכה תוכ"ד להAMILת כת"ז כוח זב חמלו להנוטים בזינו, ג"ע דבוי דכלפי מה שמעידין כת' ידינו כיה לנו מקרי הAMILת להנוטים בזינו גדר חזול ומגילד דכה בוי תוכ"ד, מ"מ לפני טס התימטס שכיתה מלצר, וכיתך עדות שבטר לממת כה בוי מה שמעידין להנוטים בזינו וכטער שקל, ממה חזול ומגילד וכיוון שבס מודים שכת' ידו כוח וכס חתמו צו קרי לדרכיך חזול ומגילד חטא ולח"ל להלמיינו וכלהמרין כב"ג ביזמות מ"ז לדרכיך כתוי חטא ולחן עדות לנחות וכ"כ בס"ג כתום' לקמן דכ"ב ט"ב ד"כ כי.

ונראה עלמש"כ כטהומת' גני טnis שהטהומת על כטהר וכלה טnis מהלייס ולהמו כת"ז כוח חכל להנוטים בז' כוי דכל שען נתקיים כטהר בוי מהיל לנו נגמר עדותן שבטר ונהמנים בטהורי שהומרים להנוטים בוי מדין עדות ולפ' בוי כתמי ותמי וקרעין כטהר כוחה כ"ז צית יעצב כסוגין על בתוס' ד"כ קרי חלו ט"ב, ולפ"ז ב"ג לנגי לדרכו תלמן לנו מקרי ג"כ חזול ומגילד לפני התימן כיוון שטהומת לנו דיוינן לב כגדב כל זמן שלא התקיים כטה

מייהו כל דכריינו חיוו הילג לפירע רצוי זיל דכרייה ונהמנים צרייה הילג מלחמת נפשות מטוס דהין זב חזר ומגיד הילג זכרין זיל ל�ון גדי תילוי כי דכריינו כתוב כתוב כזריזים דכרייה דרייה זהין זהינו כתבי וילג ממוק"ה ומגידי הילג מילס כתינו כויל מזריזים ומגידי ט"ש ומוכרה לפ"ז דלענין פסול לחוזר ומגיד מכני מיגנו לכפה שאלס ומחרותת מיגנו נחלמנים הילג שאלינו זדין עדות דכלה חזר ומגיד חיוו נחלמן כתחות עדות זוכו כבנתה בגראעך רציל זיל דמדין מיגנו נחלמנים וגיטות קוטיות רעיק"ה זיל זיל כמט"כ כסימן בקדם, ה"ג כמט"כ זיל זיל סימן ז. נקלין סימן ז.

סימן כ

בטעgia דהאומר שטר אמנה הוא זה

דף י"ט הילג זיל כהו מלר שער הילג מלחמת כהה זב חיוו נחלמן ומפלצת זב חצוי דקלמל מלו ודקתיו, לך חצוי עליו נרכס בכ"ע שחצ למחליס וכדרין זוחותם כקטו דליהמני למלאה צמיגנו דלו זעי מהיל ותירלו צתירוץ כבנוי דכה דמודר טע"ח להזכיר וחזר ומחלו מהול כוה מטוס שמכירה בטירות מדינגן הילג ציטודו דרי נתן בכוה מלחוויותה חיוו יכול למחלול וכ"כ כמו רהצוניס זיל עיי צטנמייק וכ"פ צט"ע סי פ"ז ס"כ דהין צמעון יכול למחלול לנו שכרי פקע צטצוד שיט נצמעון על לו ונתחענד [לו] לרוחן ט"ט.

והרין זיל צסוגין כקטה למ"ל בכלה טעם מהרין זיל זיל דיניה דריין [צמחרת שכם לא כלה] הילג חי מין מוליין מלוי לרוחן כרי עכל' מטהמעון ולחי מוליין לרוחן, וכי תעט לרוחן צ"ד צטמעון יטנס לו נמס לה גזורה צ"ד צטראתו כדרן צנוין באל ממונה

כלל נחלמנות מדין מיגנו דלכטום זיל דכרי דעת כחומר כלון ד"כ חון וד"כ מלחמת זכרי"ט ז' ד"כ ווילס יט לאחמיין צמיגנו ביכלה מזוחל זגס עריס יט לאחמיין צמיגנו ביכלה דלה שיך תירוס כמזהוחל צזריכס זס, ולפ"ז כל דכטוטין מעמס רשת הינס נחלמנים הילג צמיגנו זוכו דין מיוחד צמיס טלמו רשת שזוב הילג מיגנו לה מכני וקצת מדזיריכס זדי"ט זדס"ג דמזהוחל דכעל דכ"ר נחלמן צמיגנו הילג כצמיס טלמו רשת וכמו שכך שבבראש זיל טס וככ"ל ועדי מט"כ זוב בבראש זיל זיל לתרץ וית פלפל זדריכו זיל, זוחמת דעת כסמ"ג וכ"פ שכזיה כט"ר יו"ד טס כס סי כס"ט ס"ק ע"ט בול זגס צע"ז לה מכימן צמיגנו ביכלה דמע"ר וכיינו שזוכו דין מיוחד דהילג מיגנו לה מכני צב ועתמל הילג מטס דחזקת כשרות חזק בלאמתה כויה וליה מכני נגר זב מיגנו.

) ולפמשנ"ת ציימת רצוי זיל דעליטים כטהרין כטהרין מדין עדות לה מכני צבו מדין מיגנו וככיהם דטהרין כת"ו יולג ממוק"ה נחלמנים לומר הילג מלחמת נפשות כבנוי מטוס דככ"ג ל"כ חזר ומגיד ונחלמנים מלין עדות הכל ב"ל יתיזב ביעז קוטיות רעיק"ה זיל כאנר כסימן בקדם כיסוד קוטיימו כויה דמלחה נחלמנים מדין מיגנו [צרייה כטהרנו הילג מילס מה"ג] ולהי מדין עדות ה"כ הילג מילו הילג הילג מלחמת ממן לה שיך לומר לדביך רשת התח ותין עדות לרשת דכה להו מדין עדות מכימינין לבו הילג מדין מיגנו עיי ביעז לטיל כסימן בקדם, ולפמאנ"ת צמינה רט"י זיל נחלמנים כעריך רק מדין עדות ולהי מדין מיגנו, וכן לפמאנ"כ כבראש זיל זיל לכל ביכלה דלה כויה לפמאנ"כ כבראש זיל חזר ומגיד זוב הילג מדין עדות כויל חזר ומגיד זוב הילג מיגנו לה מכני ט"ש ה"כ ע"כ בכיה זוחמת צרייה מדין עדות כויה, וטיך טפיה לומר לדביך רשת התח ותין עדות לטיב וכלהי צכ"ז.